

alene at følge, hvad der er en personlig bekvemmet, men hvor det er ens Pligt som Rigsdagsmand at paatale, hvad der uden Tviyl er mangelfuldt og beklageligt i den Redegørelse, vi forleden har faaet af den højtærede Udenrigsminister. Den højtærede Udenrigsminister ynder — han har selv sagt det — at omgive sit Diplomati med et vist Fortielsens Forhæng, og for mange Mennesker vil det maaske staa som et Tegn paa, at saa er Diplomatiets ogsaa virkelig diplomatisk. Nu maa jeg gøre den højtærede Udenrigsminister den Indrømmelse, at et Diplomati, for saa vidt man derved forstaar den tjenstmæssige udenrigsministerielle Fremgangsmaade, altid har Krav paa Diskretion og paa Hemmeligholdelse; men saavidt man ved Diplomati forstaar Udenrigspolitik og derved forstaar, hvilken udenrigspolitisk Retningslinie en Regering følger, saa bør der ikke være noget, som hedder „forties“, saa bør Rigsdagen og saa bør Offentligheden have ren og klar og fuld Besked. Det gælder i alle de Spørgsmaal, den højtærede Udenrigsminister har berørt forleden: det grønlandske Spørgsmaal, det slesvigske Spørgsmaal, Handelstraktatsspørgsmaalet med Hensyn paa Rusland og Offentliggørelsen af de slesvigske Dokumenter.

Hvad det grønlandske Spørgsmaal angaar, forekommer det mig, at dette har to Sider, den ene af formel embedsmæssig Natur, den anden den reelle folkeretlige. Hvad det formelt embedsmæssige angaar, er der ikke Skygge af Tviyl om, at der fra den højtærede Udenrigsministers eller hans Embedsmænds Side er begaaet en tjenstlig Skødesløshed. Forholdet er det, at i Juli Maaned giver den norske Udenrigsminister den danske Gesandt Meddelelse om, at man fra Norges Side ikke kan anerkende dansk Højhedsret over Grønland paa den Maade og i det Omfang, som den danske Regering ønsker, og Udenrigsminister Ræstad forbeholder sig at redegøre for Norges Stilling i en skriftlig Note til den danske Regering. Af Hensyn til den danske Ministers congruente indvilger han i at opsætte denne Note, indtil Ministeren er kommet tilbage fra sin Ferie i Danmark. Saa kommer Gesandten tilbage, og der sker ikke noget. Derimod offentliggøres der i „Udenrigsministeriets Tidsskrift“ i Oktober Maa-

ned en Redegørelse for Udvidelsen af Danmarks Højhedsret over Grønland uden noget som helst Forbehold, uden nogen som helst Kommentar eller Reservationer for Norges Vedkommende. Der kan ikke være Tviyl om, at dette er et tjenstemæssigt Fejlgreb og et beklageligt tjenstemæssigt Fejlgreb, som har yoldt Bitterhed og Misstemning i det indbyrdes Forhold mellem de to Nabostater.

En anden Side er den folkeretlige, nemlig Spørgsmaalet om, hvad det er, Norge gør Krav paa. Herom findes en meget sigende Udtalelse i det officielle Telegram fra Kristiania, som blev udsendt nu i Efteraaret, og i hvilket der siges, at den norske Regering ikke har anerkendt og ikke kan anerkende en Udvidelse af dansk Suveræniteten over Grønland, som vil medføre en tilsvarende Udvidelse af det danske Monopol til Fortrængelse af den Næringsvirksomhed, særlig Fangst og Fiskeri, som Nordmændene hidtil ubestridt har udøvet i de paagældende Dele af Grønland og grønlandske Farvande. Her tales altsaa om Anerkendelse af en norsk Næringsvirksomhed, særlig Fangst og Fiskeri, muligvis en yderligere gaaende Næringsvirksomhed, som Nordmændene hidtil ubestridt har udøvet i de paagældende Dele af Grønland og grønlandske Farvande, altsaa ikke blot paa det danske Søterritorium ved Grønland, men paa selve Landterritoriet Grønland.

Det er i Virkeligheden allerede eller kan blive et meget vidtgaende Krav. Det, som det her drejer sig om, er, hvad man statsretlig og folkeretlig kalder en positiv Servitut. Der er her ikke Tale om, at man kræver, at den danske Regering skal foretage visse Foranstaltninger paa sit Territorium, eller at den skal undlade at foretage visse Foranstaltninger paa sit Territorium, hvad man kalder Realbyrder og negative Servitutter. Her er Tale om et Krav paa den videst gaaende Ret, som overhovedet kan indskrænke en Stats Overhøjhed, nemlig en positiv Servitut.

Med hvilken Ret, bliver saa det næste Spørgsmaal, kan Norge gøre en saadan positiv Servitut gældende, med hvilken juridisk Adkomst? Der er ingen, som kan se af den højtærede Udenrigsministers Redegørelse, hvad det i Virkeligheden er, Norge gør Krav paa. Hvor meget skal denne Servitut omfatte,